

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/101/2024
Identifikačné číslo spisu:	1416200848
Dátum vydania rozhodnutia:	16.07.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1416200848.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Československá obchodná banka a.s., Žitkova 11, Bratislava, IČO: 36 854 140, zastúpenej advokátkou kanceláriou act legal s. r. o., Twin City Tower, Mlynské Nivy 10, Bratislava, IČO: 47 239 921, proti žalovanému P. A.F., narodenému XX. A. XXXX, W. XXXX/X, W., zastúpenému advokátskou kanceláriou HKP Legal s.r.o., Fedinova 9, Bratislava, IČO: 36 727 334, o zaplatenie 829,16 eur s príslušenstvom a o vzájomnej žalobe žalovaného, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV (pôvodne Okresnom súde Bratislava IV) pod sp. zn. 7C/15/2016, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 10Co/30/2023 z 23. novembra 2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

Rozhodnutie súdu prvej inštancie

1. Okresný súd Bratislava IV (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom č. k. 7C/15/2026-474 z 22. decembra 2022 (ďalej len „rozsudok súdu prvej inštancie“ alebo „rozsudok okresného súdu“) prvým výrokom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni 829,16 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 449,39 eur odo dňa 30. januára 2016 do zaplatenia, druhým výrokom vzájomnú žalobu zamietol a tretím výrokom žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

2. Súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil právne § 52 ods. 1, § 53 ods. 4 písm. k), § 451 ods. 1, 2, § 517 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 269 ods. 2, § 497, § 499, § 708 ods. 1, 2, § 709 ods. 1, § 711 ods. 1, § 715 ods. 2, § 502 ods. 1, 2, § 503 ods. 1, 3 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, § 3 ods. 1, 2, § 3a ods. 1, 2, 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 1 písm. a) -

t), § 4 ods. 2, 6, 9, § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov platného v čase podpisu zmluvy, čl. 10 ods. 4, čl. 15 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

3. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania konštatoval, že neboli dané dôvody opodstatňujúce záver, že žalobkyňou poskytnutý spotrebiteľský úver žalovanému možno považovať za bezúročný a bez poplatkov. Súd prvej inštancie vo vzťahu k tvrdeniam žalovaného uzavrel, že nebolo potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie konkrétnej vnútornej skladby anuitných splátok. K otázke RPMN okresný súd poznamenal, že zmluva o úvere zrozumiteľným a stručným spôsobom poskytla žalovanému všetky potrebné informácie, aby sa mohol ako spotrebiteľ oboznámiť so svojimi právami a povinnosťami, ktoré mu z nej vyplývali. RPMN odzrkadľovala skutočnú cenu spotrebiteľského úveru a umožnila žalovanému posúdiť rozsah jeho záväzku.

4. K namietaným poplatkom súvisiacim s poskytnutým úverom okresný súd uviedol, že poplatok vo výške 2 eur mesačne za vedenie úveru bol v danom čase prijateľný a bol službou poskytovanou v záujme dlžníka - spotrebiteľa, ktorému poskytoval prehľad o jednotlivých splátkach a zostatkoch na účte. K poplatkom za upomienky a výzvy, ktoré si žalobkyňa účtovala, uviedol, že nemali sankčný charakter, neboli v neprimeranej výške, nemali povahu tzv. skrytej zmluvnej pokuty. Išlo o náhradu skutočne vynaložených žalobkyňou uplatnených nákladov spojených so zasielaním upomienok, výziev. K poisteniu úveru okresný súd poukázal na obsah zmluvy, v ktorej si účastníci dohodli poistenie úveru v sume 6,21 eur mesačne. Okresný súd uzavrel, že v konaní nebolo preukázané, že sa žalobkyňa bezdôvodne neobohatila na úkor žalovaného.

5. K vzájomnej žalobe, ktorou sa žalovaný domáhal vydania bezdôvodného obohatenia zo zaplatenia poplatku za spracovanie úveru ako aj zaplatených úrokov a ďalších poplatkov v celkovej výške 911,92 eur okresný súd uviedol, že pre uplatnený nárok žalovaného vo vzájomnej žalobe, ktorý je založený na bezdôvodnom plnení nad rámec poskytnutej istiny sú rozhodujúce tri zložky, o ktorých musel vedieť, aby mohol byť nárok posudzovaný titulom bezdôvodného obohatenia: 1. vedomosť o tom, že v dôsledku absencie zákonných náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere je poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov, 2. vedomosť o obsahu zmluvy, teda, že zmluva obsahuje nesprávny údaj ohľadom RPMN, 3. vedomosť o tom, že zo strany dlžníka došlo k plneniu nad rámec poskytnutej istiny. Splátky úveru uhradil žalovaný ako dlžník v jemu známej výške, a bolo možné urobiť úsudok o okamihu zaplatenia sumy zodpovedajúcej istine na základe matematického výpočtu. Dlžník musel vedieť o tom, že platí veriteľovi nad rámec poskytnutej istiny súčasne s okamihom, kedy uhradí splátku, ktorou poskytnutú istinu prvýkrát preplatí. Okresný súd konštatoval, že v danom prípade vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalobkyne nebol preukázaný.

6. Okresný súd dospel k záveru, že plnenie, ktoré žalovaný ako spotrebiteľ uhradil nad rámec istiny poskytnutého úveru, čiže prostriedkov, ktoré reálne dostal k dispozícii od žalobcu ako poskytovateľa úveru, nebolo možné považovať za bezdôvodné obohatenie na strane žalobkyne ako poskytovateľa úveru. Predmetom konania bol aj vzájomnou žalobou žalovaným uplatnený nárok na primerané finančné zadosťučinenie, ktoré nebolo možné žalovanému priznať, keďže zo strany veriteľa k porušeniu zákona nedošlo.

Rozhodnutie odvolacieho súdu

7. O odvolaní žalovaného rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozsudkom sp. zn. 10Co/30/2023 z 23. novembra 2023 (ďalej len „rozsudok odvolacieho súdu“ alebo „rozsudok krajského súdu“), ktorým prvým výrokom zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti tak, že žalobu zamietol a zároveň potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým zamietol vzájomnú žalobu žalovaného a druhým výrokom žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania.

8. Po zopakovaní dokazovania v relevantnom rozsahu dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie

žalovaného voči vyhovujúcej časti rozsudku, ktorou mu bola uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni 829,16 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 449,39 eur odo dňa 30. januára 2016 do zaplattenia, je dôvodné. Vychádzal pri tom zo skutkových zistení súdu prvej inštancie a vec právne posúdil podľa rovnakých zákonných ustanovení ako súd prvej inštancie, prijal však iný záver. Odvolací súd mal za preukázané, že žalovanému bola po stiahnutí poplatkov 100 eur a 30 eur reálne poskytnutá suma úveru 4 870 eur, teda o 130 eur nižšia ako bolo uvedené v zmluve. Poplatok vo výške 30 eur za vnútrobankový prevod z technického účtu banky na bežný účet žalovaného nebol uvedený v zmluve o spotrebiteľskom úvere a na zaplattenie takéhoto poplatku sa žalovaný v zmluve nezaviazal. Krajský súd dospel k záveru, že RPMN na úver predstavuje 15,04 % ročne a celková čiastka, ktorú musel dlžník zaplatiť, vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, predstavovala čiastku 6 129,76 eur. Odvolací súd ustálil, že skutočná RPMN úveru (15,04 % ročne) bola vyššia ako RPMN uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere (14,78 % ročne). Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že žalovanému poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov.

9. Vo vzťahu k návrhu žalovaného na vyhovie vzájomnej žalobe odvolací súd zistil, že žalovaný žiadne odvolacie dôvody neuviedol a v tomto smere neargumentoval. Žalovaný sa v odvolaní zamietnutiu vzájomnej žaloby vôbec nevenoval a netvrdil nijaké konkrétne dôvody nesprávneho rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd ustálil, že v tejto časti žalovaný podal tzv. blanketové odvolanie, teda odvolanie, ktoré síce bolo podané včas, oprávnenou osobou, obsahovalo odvolací návrh, ale nebolo ničím odôvodnené. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalovaného v tejto časti nespĺňalo náležitosti riadneho odvolania podľa § 363 CSP.

Dovolanie

10. Proti rozsudku odvolacieho súdu v časti potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie o zamietnutí vzájomnej žaloby žalovaného podal dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“), ktorého prípustnosť aj dôvodnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP navrhujúc napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v časti potvrdenia rozsudku okresného súdu o zamietnutí vzájomnej žaloby žalovaného zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

11. Porušenie práva na spravodlivý súdny proces dovolateľ videl v tom, že odvolací súd v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku uvádzal svojvoľne a arbitrárne údajné nedostatky odvolania žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré viedli odvolací súd k záveru, že v prípade odvolania žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti zamietnutia vzájomnej žaloby žalovaného sa jedná o tzv. blanketové odvolanie.

12. Odvolací súd dospel k záveru, že vo vzťahu k zamietnutiu vzájomnej žaloby žalovaného súdom prvej inštancie žiadne odvolacie dôvody v rámci odvolacieho konania neuviedol a v tomto smere nijako neargumentoval, a že v odvolaní sa zamietnutiu jeho vzájomnej žaloby vôbec nevenoval a neuviedol žiadny odvolací dôvod v zmysle § 365 CSP, ktorým by tvrdil nejaké konkrétne dôvody nesprávneho rozhodnutia súdu prvej inštancie v tejto časti. Dovolateľ však tvrdil, že z odvolania bolo zrejmé, že odvolacie dôvody sa týkali súčasne žaloby aj vzájomnej žaloby, keďže dôvodnosť vzájomnej žaloby žalovaného priamo závisela od posúdenia dôvodnosti žaloby žalobcu zo strany súdu.

13. Dovolateľ bol presvedčený, že odvolací súd ignoroval argumentáciu žalovaného vo vzťahu k vzájomnej žalobe uvedenú v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie a s otázkou posúdenia dôvodnosti odvolania vo vzťahu k vzájomnej žalobe sa vysporiadal arbitrárne a formalisticky.

14. K dovolaniu sa vyjadrila žalobkyňa, ktorá navrhla dovolanie žalovaného odmietnuť. Uviedla, že sumu, ktorej zaplattenia sa žalovaný domáhal vzájomnou žalobou nijako nešpecifikoval a iba uviedol, že išlo o zaplattený poplatok za spracovanie úveru, zaplattené úroky a ďalšie poplatky. Žalovaný ako strana sporu bol povinný označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi. S poukazom na body 33. a 36. rozsudku odvolacieho súdu uviedla, že potvrdenie zamietavého

rozsudku súdu prvej inštancie v rozsahu vzájomnej žaloby ide výlučne na ťarchu žalovaného, ktorého ťažila povinnosť skutkového tvrdenia ako aj dôkazného bremena.

Posúdenie veci dovolacím súdom

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší súd SR“ alebo „dovolací súd“ alebo „NS SR“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo vydané napadnuté rozhodnutie (§ 424 CSP), za splnenia tiež podmienok zastúpenia takejto strany a spísania jej dovolania v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť.

16. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

17. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Na týchto záveroch zotrváva aj súčasná rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR.

18. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (viď napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP), v prípade dovolania, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP, je dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 CSP).

19. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

20. V danom prípade z dovolania žalovaného vyplýva, že napáda rozsudok odvolacieho súdu v časti potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie o zamietnutí vzájomnej žaloby na základe § 420 písm. f) CSP.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

21. V zmysle § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

22. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor

dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Dovolací súd preto skúmal, či v konaní došlo k dovolateľom namietanej vade zmätočnosti.

23. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom odvolacom návrhu spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

24. Dovolateľ v súvislosti s vadou v zmysle § 420 písm. f) CSP odvolaciemu súdu vytýkal, že sa nevysporiadal s jeho tvrdeniami o dôvodnosti vzájomnej žaloby a poukázal na nesprávne právne posúdenie odvolania ako blanketového.

25. Tvrdenie dovolateľa o nesprávnom právnom posúdení odvolania ako blanketového dovolací súd vyhodnotil ako neprípustné, pretože nesprávne právne posúdenie veci (ani keby k nemu naozaj došlo) nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP (R 54/2012 a R 24/2017). Podľa § 432 ods. 1 CSP nesprávnym právnym posúdením možno argumentovať, ak dovolateľ napáda rozhodnutie odvolacieho súdu podľa § 421 CSP. V takom prípade je ale potrebné uviesť právne posúdenie veci, ktoré dovolateľ pokladá za nesprávne a uviesť v čom spočíva nesprávnosť. Takéto atribúty ale dovolanie žalovaného neobsahuje. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu SR, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

26. § 147 ods. 1 CSP žalovaný môže uplatniť svoje právo proti žalobcovi vzájomnou žalobou.

27. § 147 ods. 3 CSP na vzájomnú žalobu sa primerane použijú ustanovenia o žalobe.

28. § 149 CSP prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

29. § 150 ods. 1 CSP strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

30. § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

31. Dovolateľ odvolaciemu súdu vytýkal, že sa v odôvodnení rozsudku nevenoval zamietnutiu jeho vzájomnej žaloby a neuviedol žiadne odvolacie dôvody. Dovolací súd poznamenáva, že odvolací súd vyslovil svoj právny názor vo vzťahu k odvolaniu proti zamietnutiu vzájomnej žaloby vo bodoch 33. až 37. rozsudku odvolacieho súdu, kde uviedol, že odvolateľ opomenul uviesť argumenty a odvolacie dôvody vo vzťahu k nároku uplatneným vzájomnou žalobou.

32. Pokiaľ bolo cieľom podaného dovolania dovolateľa domôcť sa hmotnoprávneho odôvodnenia vzájomnej žaloby odvolacím súdom, dovolací súd vyhodnotil takéto tvrdenie ako neprípustné. Dovolateľ tým vyjadril nesúhlas s právnym záverom odvolacieho súdu, čo nezakladá vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP.

33. Po preskúmaní odvolania žalovaného sa prejednávajúci senát stotožnil s postupom odvolacieho súdu v otázke vzájomnej žaloby. Odvolací súd vyhodnotil spotrebiteľský úver za bezúročný a bezpoplatkový z dôvodu poskytnutého úveru v sume nižšej ako sa účastníci zmluvy o úvere dohodli, pretože žalobkyňa dohodnutú sumu ponížila o poplatky a z dôvodu nesprávne uvedeného RPMN. Odvolací súd týmto reagoval na argumentáciu žalovaného v odvolaní, ktorý z uvedených dôvodov žiadal zamietnuť žalobu žalobkyne. Z odvolania žalovaného nevyplývajú ďalšie tvrdenia, s ktorými sa odvolací súd nevysporiadal, a ktoré by bolo možné aplikovať na vzájomnú žalobu. Dovolací súd pripomína, že predmetom vzájomnej žaloby boli nároky týkajúce sa poplatkov a úrokov súvisiacich s poskytnutým úverom. Žalovaný vo vzťahu k týmto nárokom neuviedol v odvolaní žiadnu argumentáciu, ku ktorej by odvolací súd mohol vyjadriť právny názor.

34. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na vyjadrenia žalovaného v dovolaní, v ktorých potvrdil, že jeho tvrdenia v otázke vzájomnej žaloby v odvolaní spočívali v tom, že ak je úver bezpoplatkový a bezúročný, potom aj vzájomnú žalobu je nutné považovať za opodstatnenú. Hoci si žalovaný uplatnil vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré súviselo s otázkou bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru, nezbavilo to žalovaného povinnosti tvrdenia v odvolacom konaní. Dovolaciemu súdu potom zostáva len konštatovať správnosť postupu odvolacieho súdu, ktorý vyhodnotil odvolanie v časti vzájomnej žaloby za ničím neodôvodnené, odvolací súd sa nemohol vysporiadať s odvolacou argumentáciou žalovaného, ktorú žalovaný neuviedol.

35. Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu spĺňa kritériá pre odôvodnenie rozhodnutia vyplývajúce z § 393 ods. 2 a 3 CSP a z § 220 ods. 2 a 3 CSP, preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný. Odôvodnenie odvolacieho súdu zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami, aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia tak nemožno považovať za nepresvedčivé.

36. Na základe uvedeného Najvyšší súd SR dovolanie žalovaného odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

37. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd SR neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

38. Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu SR pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.